

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Αυτός ο «κάποιος», ο φοβερός στην όρμητική εμφάνισή του, στο λαχάριασμά του και στην εξάλλη χαρά του, ήταν η Μεγάλη Καρδιά...

Πώς είχε συμβή το ανέλπιστο αυτό; Θυμάστε, θέσασα, ότι μόλις ο γεροστρατηγός, ο Ιατρός κι' ο μαύρος όπλητής Χρούπιερ βγήκαν απ' την έξοδο του σπηλαίου, πούβλεπε προς τον ποταμό, αντίκρισαν με απέλπισία κάποιο μονόξυλο με όπλισημένους επιβάτες, να πλήθ στο ποτάμι και νάρχεται προς το μέρος τους. Με τον πόνο λοιπόν στην ψυχή τους και με το βουητό της πιο πικρής απογοήτεωσας οσά στήθη τους, ρίχτηκαν στις πλαγινές λόχμες να κρυφτούν. Ίσως και ξεφύγαν έτσι την προσοχή των άπαισιών δικωτών τους...

Μά παρευθόνσ οχεδόν, πετάχτηκαν πάλι έξω μπηγόντας κραυγές ανεκλάλητης χαράς. Το μονόξυλο είχε άράξει οσούς πειά στην όχη κι' οί δραπέτες μας ξεχώρισαν άνάμεσα οσούς δεκαπέντε περίπου ένόπλους εκείνους άνδρες της Μεγάλης Καρδιάς, τόν Νεχού-Νουτάχ και τόν Μαύρο Ζαρκάδι!

Μετά τις πρώτες συγκινητικές διαχύσεις και πριν άκόμη στεγνώσουν τά δακρυομένα απ' τη χαρά μάτια των ήρώων εκείνων της σθενητικής Ιστορίας μας, η Μεγάλη Καρδιά εξήγησε στόν μισολιποθύμο απ' τη συγκίνησή του Μεικικανόν στρατηγό, όλες τις άγνωστες άκόμη λεπτομέρειες της θαυμαστής παρουσίας του εκεί. Τού έλεπε δηλαδή τόν έαζής: "Ότι, μόλις ο Νεχού-Νουτάχ είδε τόν Ουακτέχνο και τόν Ιατρό νά εξαφανίζωνται έντελώς οσέ κάποιο σημείο του λοσρίκου—και πλάι σχεδόν στην όχη του ποταμού—μάντεψε άμέσως ότι εκεί άκριβώς θά ύπρχε ή άγνωστη έξοδος τού άγνώστου άκόμη λημεριού τού λησπάρχου. Έπισηόησε λοιπόν απ' την κρυφή λόχη του τη θέση εκείνη κι' έτρεξε κατόπιν νά αναστήσει τόν Άνοιχτόκαρδο: --Τρέξε νά είδοποίησης τη Μεγάλη Καρδιά! τού έλεπε, άφού τού διηγήθηκε πώς έπησε για δόλωμα τού γιατρού και πώς πιάστηκε στην παγίδα ο Ουακτέχνο. Άνακάλυψε τόν άπατηλό λημέρι τού λησπάρχου, ξερω την έσοδο τού σπηλαίου του και πρέπει νά ριχτούμε ξαφνικά μέσος στη φωλιά τους για νά έλευθερώσουμε τούς αιχμαλώτους!

"Έξάλλος απ' τη χαρά κι' απ' την άγωνία του μαζό, η Μεγάλη Καρδιά, άφησε τότε—όπως είδαμε—τοποτηρητή τού στό στρατόπεδο τόν Άνοιχτόκαρδο. Κι' άφού τού'ωε κατάλληλες οδηγίες για την προσοχή επίσκεψι τού άτυπώπου λησπάρχου, αυτός πήρε δεκαπέντε διαλεγτούς όπαδούς του κι' άνταμώνοντας τόν Νεχού-Νουτάχ επιβίβαστηκε στό μονόξυλο.

Έίδαμε πειά τού εύχάριστο άποτέλεσμα της θιαστικής αυτής μικροεκστρατείας των...

Ό Ουακτέχνο, μόλις άκουσε τη λαχταρισμένη κραυγή της Μεγάλης Καρδιάς και μόλις τόν άντίκρυσε τόσο άπροσδόκητα μπροστά του, έννοιωσε τέτοια ζάλη, ώστε κόντεψε νά γκρεμιστή απ' τη ράνι τού άλόγου του.

—Έλευθερος ο στρατηγός, είπε; τραύλισε με δυσκολία.

—Ναι... Έλευθερος αυτός και σφιχτοδεμένο πισθάγκωνα οί δέκα άχρείοι όπαδοί σου και φρουροί! του! Ξανάπε η Μεγάλη Καρδιά, με λάμφι άγρίου θριάμβου

στά μάτια του. Κι' έπειδή ο λήσπάρχος τόν κούταζε βουθός και κεραυναμένος, ο κυνηγός έξακολούθησε:

—Ήσαν ναρκομένοι απ' τόν αφόνι, με τόν όποίο τούς πότισε ο γιατρός... Έτσι, κι' αυτός τούς πιάσαμε στόν ύπνο τους και τούς φέραμε έδó δεμένους και τούς αίχμαλώτους λυτρώσαμε απ' τά θρωμερά σου νύχια!

Ό Ουακτέχνο έστρεψε την ύπνωτισμένη απ' τόν τρόμο ματις του κι' είδε πιο μακριά νάρχεται τó άπόσπασμα τών δεκαπέντε άνδρών τού μονόξυλου σέρνοντας στή μέση του δεμένους τούς δέκα ντροπισασμένους ληστές.

"Ένα κύμα αίματος άνέβηκε τότε στό όμορφο μά στυγνό πρόσωπό του. Ό τρόμος φτερούγισε απ' τη σκληρή ψυχή του, άστραπέδες φάνηκαν στά μάτια του και μπρός στόν όλοφάνερο πειά κίνδυνο άπόφασσε νά φανή στωϊκός κι' άφοβός όπως πάντα:

—Καλοπαιγμένο τó παιχνίδι σου, Μεγάλη Καρδιά! είπε τότε με θραχνή απ' τη λύσσα φωνή. Μά τόν τομάρι μου θά πληρωθώ πρώτα με τó δικό σου.

Και γρήγορος σάν άστραπή τράβηξε τó πιστόλι του και σήμαδεψε τόν κυνηγό κατάρτηθα...

Τότε συνέβη κάτι τέ άνατριχιαστικό όσο κι' άστραπιαίο: Τήν Ίσια στιγμή άκριβώς και σάν νά μάντεψε άπό πριν τις φωνικές προθέσεις του ο Νεχού-Νουτάχ, θρέθηκε μ' ένα πόδημα άφάνταστης σθελτάδας στη σέλλα τού άλόγου τού Ουακτέχνο... Και πριν άκόμη τó πιστόλι του βροντήσει, ο λήσπάρχος θρέθηκε γκρεμισμένος στή γή κι' άναποδογυρισμένος άνάσκελα στό χώμα.

"Ένα μαυκρητό θριάμβου άκούστηκε τότε... Μιά κραυγή έπίσης άνεκφράστου πονου βγήκε απ' τόν πινυμένο λαρόγγι τού λησπάρχου... Κι' ο Νεχού-Νουτάχ—ό όποίος είχε γονιόσει έντοματζό και πιάσε άγρια τó στήθος τού θυμιάτου—έσκυψε κι' ένα μαχαίρι έλαμψε στό δεξί του χέρι... Τό άριστερό του χόθηκε στην πλοισία κόμη τού Ουακτέχνο, κι' όταν...όταν σηκώθηκε κατόπιν, άνέμισε στόν άέρα μία πυκνή τούφφα από μαλλιά αίματώουστα πού άχνίζαν άνατριχιαστικά:

Έγχε γδάρι άμειλιχτα τó κρανίο τού λησπάρχου! Όστούσο ο Ουακτέχνο, παρή τή φρικτή δοκιμασία του, ούτε λιποθύησε καν. Σχεδόν παράφρων απ' τη λύσσα του, τυφλωμένος απ' τó αίμα πού κυλούσε και τούκαιγε τά μάτια και τούβαρε κόκκινο τó συσπασμένο πρόσωπό του, τινάχτηκε όρθός. Άπό τó νυμνό κρανίο του τó αίμα έστριβούσε σάν συντριβάνι και στό όπημα του οί άσπροι άφροί της λύσσας φλογοκοκκίνιζαν παρευθός και τούδιαν όμη δαίμονος...

Θέλησε νά τραβήξει τó μαχαίρι του και νά έσυχλιχ τόν Κομάγγη φύλαρχο. Μά εκείνος, με έμπρητά απ' την αίματοχυσία τά πρωτόγονα έντοκτικά του—έντοκτικά άγριμού έπιφουθου της ζούγκλας—τόν πρόλαβε και πάλι και με άστραπιαία κλησι έμπηξε τó μαχαίρι του στό λαρόγγι τού λησπάρχου και τó χώρισε στά δυό!...

Βροντερά ούρλιαχτά θριάμβου άντήγησαν τότε: Οί κυνηγοί κι' οί Κομάγγα γαιοετοδουν έτοι τις θαυσιαστές φειδιότητες τού Έρμυθρόμου φύλαρχου κι' η Μεγάλη Καρδιά προχωρώντας με συγκινήσι, τούσφιξε τó χέρι και τού έίπε:

—Σ' εύχαριστώ, άδελφέ Άητο-

κέφαλε... Θά ήμουν νεκρός απ' τ'ο πιστόλι του ληστήρχου, αν δεν προλάβαινες έσύ!

Κι' άμέσως ύστερα, στρέφοντας προς τον Φράγκ-τόν ύπαρχηγό τής τρομοκρατημένης πεδιάδας των ληστών—τού έπτε με ψύχραιμη μεγαλοπρέπεια:

—Βλέπεις τυχόν καμιά πιθανότητα σωτηρίας, γύρω σου; 'Αντιτάσσοι τότε, μά ο θάνατος όλων σας θά εινε μαρτυρικός... Τό αίμα των δικών μου πού θά χυθή έτσι άδικα, θά ξεπληρωθή με τόν φρικτό βασανισμό σας... 'Αν πάλι, θλέποντας τó άδύνατο τής αντίστασέως σας, παραδοθήτε δίχως δρους, θά σας αφήσοιμε έλευθέρους να πεθάνετε με τó θάνατο πού ο καθένας σας προτιμάει!...

Ο Φράγκ, πελιδνός στην όψη, μά με τήν άφοβία και τήν θρασύτητα στα μάτια του, συμβουλευτήκε τους θουβούς γύρω του συνηρόως. 'Εκείνοι διάταξαν, έξακολουθούσαν να μη μιλούν, κι' άπόφευγαν τή ματιά του ύπαρχηγού τών με δυσκολοσυγκράτητο τρόμο.

Τότε ο Νεχού-Νουτάχ, άφού συμβουλευτήκε γοργά τους λευκόμαλλους γέροντας τής φυλής του, στράφηκε στη Μεγάλη Καρδιά, ύποκλήθηκε κ' έπτε κατόπιν στους ληστές:

—Χλωμοπρόσωπα σκυλιά τής πάμπας, άκούστε με προσεχτικά... Ο άδελφός μου Μεγάλη Καρδιά, μικρός άκόμη στα χρόνια, μά ήλικιωμένος θαθεία στό φρόνησι, σάς έπτε λίγα λόγια. Τα όποια έγκρινον δλόψυχα ο γέροντες τής ισχυρής φυλής των Κομαγχών... Πι έπιζέτε πειά ;... Ο θάνατος εινε μπροστά σας... Δεχθήτε τον ψυχρά σαν άνδρες κι' όχι σαν άγρια κυνηγημένα και τότε ίσως σάς ύπαρχιστή ο Κύριος τής Ζωής και σάς δεχτή στο έσκεννά ν (στον παράδεισο των 'Ερυθροδέρμων)!...

Στιγμές άγωνιώδους σιγαλιάς έπακολούθησαν. Κι' έπειτα ο Φράγκ άποκήρυξε άποφασιστικά, κρατώντας ύψωμένο άγέροχα τó κέφαλό του:

—Εύχαριστώ κι' έγώ κ' οι σύντροφοί μου—όπως είναι θέασιος—γιά τήν τιμή πού ιάς κάνατε... Νοιώθω τή μεγαλοψυχία σας, έξέρω τά άγρια έθιμα τής πάμπας κ' ελλικριν' σάς εύγνωμών... Δεχόμαστε ψύχραιμα τόν θάνατό μας και διαλέγοιμε ως μέσον τήν αυτοκτονία!

Μουμουρητά δυσκολοσυγκράτητης συγκινήσεως άκούστηκαν τότε, απ' όλο τó συναγμένο έκει πλήθος των σκληροψύχων ώστόσο άνδρων. 'Η Μεγάλη Καρδιά προχώρησε προς τόν Φράγκ, άνάγκασε με τήν άδεια ματιά του σε σιωπή τά στήθη των κυνηγών και των Κομαγχών και θυάσσοντας τó μαχαίρι του τó παρδάσος στον άρχηγό των ληστών λέγοντάς του:

—Κάνε μου τήν τιμή να θάψωσι τó άνδρειωμένο αίμα σου τó δικό μου μαχαίρι... Κολή άντάμοι! 'Εκεί Ψηλά, συνάδελφε στους κινδύνους κ' άδελφέ!

—Σ' εύχαριστώ, Μεγάλη Καρδιά! έπτε άπλά και γαλήνια ο Φράγκ. Άρνίω ύγεία σ' όλους σας! φώναξε κατόπιν θροντερά, στρέφοντας γύρω τή ματιά του.

Μισοάνοιξε έπειτα τά ένδύματά του, στήριξε στις σάρκες τού στήθους του τó μπερό λεπίδι τού σπιλétου τού σιγα-σιγα, σκουτώντας το, χυμογεώντας σαν να δοκίμαζε άνεκφραστή άπόλαυσι στην προσεγγισι ατό τού θανάτου, τó κάρφωσε επίτελους ως τή λαθή του, στό μέρος τής καρδιάς!

Κλονίστηκε τότε σαν μεθυμένος. Τό πρόσωπό του χλώμιασε. Τά μάτια του στραφούριαν στις κόγχες τους άπλανή, σαν γυάλινα, δίχως έκφρασι. Καί τότε, άπότομα, σαν στίβαρη θελανιδιά, κομμένη ούρριζα με τσεκούρι, έγειρε δίχως νά λυγισή και σωριστήκε κατάνοιτρα στό χώμα.

Έπτε ξεψυχόσει θρήνος... Κι' όταν έπεσε στη γή, ήταν νεκρός πειά!

—'Η σειρά μου! γρύλλιξε ψυχρά ο πλανήτης τού ληστής. Χωρίς έπειτα να προσθήσει άλλή λέξι, έσκυψε στό πτώμα τού ύπαρχηγού του. Τράθηξε απ' τήν πληγή τó σπιλétο κι' άκούμπησε τó λεπίδι του—αίματόδρεχτο κι' άχνιστό—στά μισόγυμνα στήθη του.

Τό δεξί του χέρι, σφιχτοκρατώντας τή λαθή, κινήθηκε θίαια. Κι' άμέσως ύστερα, τó κορμί τού δευτέρου αούτο κολιήτηκε πιά στό πτώμα τού πρώτου.

Τόν δεύτερο ληστή διαδέχτηκε ένας τρίτος. Καί τόν τρίτον αούτον, ένας τέταρτος. 'Η φρικιαστική συνέγεια αούτου τού μακελειού κράτησε ως τή στιγμή-πομπήσε στα στήθη τού μοιραίο μαχαίρι κ' ο τελευταίος πειά ληστής. Κανένας τους δεν είχε διαστάσι στό αντίκρουσμα τού θανάτου. Κανένας τους δεν είχε δείξει τήν παραμικρή άδυναμία. 'Όλοι πέθναν σκίζοντας μόνι τους τά στήθη τους κι' εύχαριστώντας τή Μεγάλη Καρδιά, γιά τόν τιμητικό θάνατο πού τούς χάριζε.

Οί θατάι των σκηνών αούτων, τής ομαδικής αούτης έσο και φρικιαστικής θανατικής έκτέλεσεως, έμειναν άκίνητοι, σιωπηλοί, στις θέσεις

των. Τό τραγικό θέαμα τούς είχε μαγνητίσει. 'Η μυρωδιά κ' οι άχνιό τόσο αίματος τούς είχαν μεθύσει. Τά ρουθούνια τους άνοιγόκλειναν, σαν ρουθούνια κουρασμένου αλόγου. Λαχάνιαζαν. Κι' όταν έμεινε πειά ο τελευταίος απ' τούς ληστές, έτοιμος να σφυγή μόνος του κι' αούτος, κυνηγοί κ' 'Ερυθροδέρμοι σαν σπρωγμένοι όλοι μαζί απ' τó ίδιο χέρι, έκαναν ένα κίνημα σπλαχνικό, κίνημα χάριτος και σωτηρίας: 'Ηθελαν να χάρισουν τó ζωή στο τελευταίο θύμα:

Καί τότε συνέθη ή έξής σκηνή, σκηνή άπερίγραπτης άπλότητος και τραγικότητας:

Ο ληστής αούτος—τό όποίου δυστυχώς τó όνομα δεν μπόρεσα να μάθω, παρ' όλες τις προσπάθειές μου άγρότερα, γιά να τόν άποθανάτισω—κύτταξε με περιφρονητική ψυχρότητα τούς θεατάς των σκηνών εκείνων. Ο άνεκφραστος σαρκασμός του, τούς άνάγκασε να μην κουνηθή κανένας απ' τή θέσι του. 'Ετσι ή σωτηρία γι' αούτον κραυγή τής χάριτος δεν έγήκε απ' τά χείλη κανένος.

Κατόπιν, ήσυχασιμένος ο ληστής γιάτι θά πέθαινε κι' αούτος μαζί με τούς άλλους συντρόφους του, κύτταξε γιά λίγες στιγμές με παγερή άπάθεια τόν σωρό των άψύχων πτωμάτων των άλλων. Τελευταίος αούτος, έσκυψε τότε στον νεκρό προτελευταίο ληστή, έβγαλε τó φονικό μαχαίρι απ' τά στήθη του και τó στήριξε σταθερά στα γυμνά δικά του.

Χαιρογέλασε... 'Ερριξε γύρω του, στους κυνηγούς και τούς 'Ερυθροδέρμους, μία ύπερήφανη ματιά... Καί θροντοφώνησε με μία πένθιμη ειρωνεία:

—Τυχερός είναι, πού θά πεθάνω μαζί με τόσο διαλεχτή παρέα σαν κι' αούτους!

Κι' έβειξε τόν αίματολούστο σωρό των πτωμάτων των άλλων. 'Επειτα, πρόσθεσε:

—Μά πού στο διάβολο πηγαίνε κανένας, πεθαίνοντας; Καί έπειτα από λίγες σιωπηρές φρικιαστικής σιωπής, κατέληξε: —Μπά!... Γιάτι να πονοκεφαλώ, ρατώντας;... Τό μαβαίνω άμέσως τώρα κι' ήσυχάω!

Καί γοργός σαν τή σκέψη, ύβύθιζαν όλο τó σπιλétο στα δασύμαλα στήθη του. (')

Όλη αούτή ή άνθρωποσφυαγή δεν κράτησε περισσότερο από είκοσι λεπτά τής ώρας. Κανένας απ' τούς ληστές δεν χτυπήθηκε δυό φορές, γιά να πεθάνη. Βύθιζαν τόσο άποφασιστικά κι' άποτελεσματικά τó λεπίδι στις σάρκες των, ώστε τó πρώτο πλήγμα ήταν και τó μοιραίο. Εύρισκε και τρυπούσε τή καρδιά.

—Δικό μου τó σπιλétο αούτό! μούγκρισε τότε με χαρά στα πρωτόγονα στήθη του ο Νεχού-Νουτάχ, όταν σωριστήκε πειά και τó τελευταίο πτώμα πιά στ' άλλα. Εινε γουρλήθικο όπλο, γιά έναν καλό πολεμιστή!

Έσκυψε, τράθηξε απ' τήν πληγή τó μαχαίρι, σκούπισε στη γλήν τó αίμα πού άχνιζε και τó πέρασε στη ζώνη του κατόπιν.

Τά πτώματα των ληστών ένταφισήθηκαν, σύμφωνα με τά έθιμα των 'Ερυθροδέρμων. Δηλαδή...τά κρανια γδάρθθηκαν απ' τήν κόμη τους, τά ένδύματα άφαιρέθηκαν και τά άψυχα κομμάτια μεταφέρθηκαν πού πέρα, σ' ένα ανοιχτό μέρος τής ζούγκλας. Σμήνη δόνεων κι' ούρουμπ ο ύς τότε, τραθηγμένα απ' τó ένστικτό τους, ώρμησαν στις νεκρές έκείνες σάρκες κι' άποτελείασαν τó έργο τής πρωτότυπης αούτης ταφής!

'Ετσι, ή τρομερή συμμορία τού Ουακτέχνο—τού άπαισιού μνημης κ' Εκείνου πού Σκοτώνει—έξωκλήθηκε άμειλιχτα μαζί με τόν άρχηγό της.

'Επειτα απ' τή σκληρή, μά δίκαια τιμωρία των ληστών, οί 'Ερυθροδέρμοι σκόρπισαν και τρύπωσαν αδιάφοροι στα καλύτεία τους. Γι' αούτους, συνθησιμένους να παραστέκουν σε παροινοια άγριότητος θεάματα συχνά στη ζωή τους, τó θέαμα έκείνο δεν είχε συγχίσησει και πολύ τά νεύρα τους.

Αντίθετα, οί κυνηγοί διαλύθηκαν με σφιγμένες καρδιές και με στήθη θαρεία. Συχνά θέβαια κι' αούτοι είχαν παρασταθή—κατά τήν τραχεία και κινδυνώδη ζωή τους—σε άνάλογες σκηνές. Μά ήταν λευκοί αούτοι κι' ο πολιτισμός είχε προλάβει να ήμερέψη τά αισθήματά τους και παραχωρήσει στον Οίκτο μεγάλη θέσι στις καρδιές τους.

'Η Μεγάλη Καρδιά, πού συλλογισμένος απ' όλους, θάδιε προς τó άπόσπασμα τού μονοζύλου, μαζί με τó όποιο θρονόκονταν—έντωμαεαυό—ο στρατηγός, ο δόκτωρ κ' ο Νέγρος.

Υποκλήθηκε εύλαβικά τόν στρατηγό, τού πρόφερε τó μπράτσο του να στηριχθή και θάδιαν μαζί προς τó σπήλαιο γιά να συναντήσουν τις γυναικές.

(*) ΣΗΜ. τού συγγραφέως. — Εινε ιστορικής άκρίβειας κι' αθεντικότητας ή σκηνή αούτη κ' όλες ή λεπτομέρειές της, καθώς άλλωστε κ' ή λεπτομέρεια τού όλου έργου. Στην έπαρχία Άπαχρια μάλιστα παραστάθηκαν κι' έγω προσωπικάς μάρτυς παροινοιας ομαδικής κ' ή τραγικής θανατικής αυτοεκτέλεσεως.

(Ακολουθεί)